

ling af et særligt Lovforslag og en særlig Underfølgelse af denne Sag, at underkaste Spørgsmaalet en nyere indgaaende Prøvelse, ifødet for at Thinget nu bliver henvist til at behandle Sagen simpelthen som en enkelt iblandt mange Poster paa en Tillægsbevillingslov. Jeg har ikke villet undlade at henlede Opmærksomheden ogsaa paa dette Punkt, som forekommer mig kunde give Anledning til en særlig Drøftelse. Jeg skal fremhæve, at jeg ikke har anden Sagskundskab, end at jeg har læst de Motiver, hvormed det oprindelige Lovforslag var ledsaget; men derefter skjønner jeg ikke rettere, end at der virkelig kan være Spørgsmaal om, hvorvidt det, som man faar for denne Sum af 2,200,000 Kr., ogsaa er det Bedste, der kunde være Tale om, eller om man maatte ikke skulde foretrække at yde noget Mere, for saa at faae Noget, der var endnu bedre og endnu mere tilfredsstillende. Da jeg imidlertid antager, at dette Spørgsmaal tiligemed de andre Spørgsmaal, som denne Tillægsbevilling frembyder, vil blive gjort til Gjenstand for nærmere Drøftelse i et Udvalg, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Sauerstev: Jeg skal naturligvis ikke i mindste Maade søge at forhindre det ærede Medlem (Måsen) Forhaabning om, at et Udvalg skal blive nedsat til at undersøge det nærværende Lovforslag; men naar det ærede Medlem antede saa stærkt over de store Forandringer, som Lovforslaget er undergaaet i det andet Thing, og gif ud fra at have Midler ihønde til at tvinge det andet Thing til at gjøre Indrømmelser, er jeg meget interesseret i at faae at vide, om det ærede Medlem kan paavise flige Midler. Det forekommer mig, at i en saa ren Bevillings sag som denne staar det vist ethvert Medlem grundlovmæssigt frit for at bestemme sig til at sige Ja eller Nei til den forlangte Bevilling, og naar det store Flertal i det andet Thing har indtaget det Standpunkt at sige Nei, forekommer det mig, at det er grundlovmæssigt berettiget, og det Ansvar, det paadrager sig derved, forekommer det mig, har det ikke alene overfor sig selv, men ogsaa overfor den Bølgelasse, som har givet det Sæde i Rigsdagen for at votere i flige Sager. Bølgene i Landet er det rette Forum, for hvilket de ærede Medlemmer staar. Det synes mig ogsaa, som om det ærede Medlem kom til det Resultat, at det heller ikke var saa væsentlig betydende at faae de søgte Bevillinger, som mangle i det her forelagte Lovforslag, idet det synes mig, som om det ærede Medlem kunde føle sig tilfredsstillt med, at Bevillingen eller Godgjælden blev givet paa

Statsregnskabet. Det forekommer mig derfor, at der i Grunden ikke kan være saa stor Uenighed mellem os om at give det nærværende Lovforslag vor Billigelse. Ikke desto mindre skal jeg ikke have det Mindste imod, at Lovforslaget bliver nærmere prøvet i et Udvalg. — I Slutningen af sit Foredrag kom det ærede Medlem til at omtale et Punkt, som ligger mig særligt paa Sinde. Det angaar en ny Post, som er indsat i det andet Thing, en Bevilling til Udvidelse af Havnen ved Frederikshavn. Dette Spørgsmaal har ganske vist været Gjenstand for meget udførlig Omtale i det andet Thing og ogsaa der beredt mange Vanffeligheder og Gjenordninger. Hvorvidt det var politisk klogt af den ærede Indenrigsminister for første Gang at indbringe Forslaget paa Finanslovsforslaget, skal jeg ikke udtale mig om; jeg holder mig forvisset om, at den høitærede Minister har gjort det i den bedste Hensigt; men det forekommer mig dog efter Sagens senere Gang, som om det kunde se ud til, at der vilde have været bedre Betingelser for Lovforslagets Gennemførelse, hvis det fra Først af var blevet forelagt som et særligt Lovforslag, saaledes som det nu er flet i denne Samling. Hvad Grunden har været til, at Folkethinget nu har taget den Beslutning, ifødet for at fuldende Behandlingen af det særlige Forslag, at indbringe det som en Post paa Tillægsbevillingsforslaget, skal jeg ikke kunne udtale mig om; men det forekommer mig, at Sagens Interesse kræver, at man hør se hen til, paa hvad Maade det er flet, nemlig for at fremme det Spørgsmaal saa hurtigt som muligt. Interesserne lide saa overordentlig meget ved at udsætte det Spørgsmaal. Jeg skal ganske vist indrømme, at det, at vi afstemme denne Post her paa Tillægsbevillingslovsforslaget, er en langtførre Tillidsærklering, vi give den høitærede Minister, end det vilde være, hvis et Lovforslag i den Henseende blev vedtaget, thi der vilde da dels i selve Lovforslagets Indhold og dels i Motiverne, som ledsage Lovforslaget, være præciseret bestemtere, paa hvilken Maade det store Beløb skulde anvendes, medens her kun ret og slet staar, at et Beløb af 2,200,000 Kr. bevilges til en Havn med 200,000 Kroners Udbetaling som første Bidrag. Der er ganske vist indrømmet den høitærede Indenrigsminister meget frie Hænder ved Anvendelsen af dette Beløb; men naar jeg ikke desto mindre gjerne vil give det min Tilslutning, er det, fordi jeg holder mig forvisset om, at den høitærede Indenrigsminister, forsaavidt det bliver ham, der kommer til at bruge denne Bevilling, vil loyalt efterkomme de Forudsætninger, under hvilke Bevillingen bliver givet. Jeg skal med disse korte Bemærkninger tillade mig at foreslaa nærværende Lovforslag vedtaget i den Form, hvori det foreligger.